

Eve Rigel

Kelepce (Részlet)

(...)

Odakint a telihold a fák fölé emelkedett, a falióra pedig fél tizenkettőt mutatott, amikor ledobta a ruháit, majd a szekrényéből előkereste a régi, fekete bőrnadrágját, a fekete garbóját, a fekete dzsekijét, és felöltözött. Felcsatolta a derékszíját, a derekához hátra beletűzte a Hildától kapott Sig Sauert, a dzseki egyik zsebébe betette a póttárat, a másikba az elemlámpát, a belső zsebébe a mobiltelefont, végül a fejére húzott egy fekete kötött sapkát, a kezére fekete bőrkesztyűt. A bakancsát a kezébe fogva egy percig fülelt az ajtónál, de mivel semmilyen neszt nem hallatszott odakintről, óvatosan lenyomta a kilincset, és kikukkantott. A folyosón egy lélek sem járt, csak a falak tövében elhelyezett kék éjszakai irányfények vibráltak szemfájdítóan. Halkan becsukta maga mögött az ajtót, és puha léptekkel elindult a folyosón. A zoknis lába semmilyen zajt nem csapott, a vastag szőnyeg minden neszt elnyelt. A lépcső tetején megállt, és ismét hallgatózott kicsit. Odalent a szalonban sötét volt, a konyhában is csak az éjszakai fény világított halványan, de ahhoz elég fényt adott, hogy látni lehessen a tárgyak körvonalait.

Még jól emlékezett, hogy melyik lépcsőfokra nem szabad lépnie, mert hangosan nyikorog, és melyik korlátdísz nem szabad megérintenie, mert leesik. Arra is emlékezett, hogy a bejáratú ajtót éjszakára mindig bezárják, a konyhai vészkijárat csak belülről nyitható, kívülről nem, de csak ritkán használják. Amikor tinédzser korában nyaranta a fogadóban dolgozott és lakott, sokszor kiszökött éjszaka, hogy bulizhasson a barátaival, és tizenöt év ide vagy oda, nagyon úgy fest, hogy itt semmi sem változott azóta.

A vészkijárat simán kinyílt, még csak nem is nyikorgott. Mielőtt azonban Miranda becsukta volna, a zsebéből elővett egy papírzsebkendőt, galacsinná gyúrta, és betömökdte a zárólemez nyílásába, hogy a zár nyelve ne tudjon belekattanni, és bár az ajtó látszólag becsukódik, kívülről is ki lehet nyitni.

A lépcsőre ülve felvette a bakancsát, és egy percre megcsodálta a fenyőfák sötéten hajladozó ágait, a hold platinafehér korongját, majd fűjt egy nagyot, és figyelte ahogy a kristályos levegőben fehéren tovagomolyog a lehelete. A távolban valahol felugatott egy kutya, majd feleletként egy másik is, aztán újra csend lett, mást nem lehetett hallani, csak a szél gyengülő zúgását.

Miranda felállt, felhúzta a dzsekije cipzárját, aztán a fák között nyílegyenesen elindult észak felé. A pajta mellett óvatosabban lépkedett remélve, hogy Dessy nem hallja meg, és nem ismeri fel, mert az ugatásával elárulhatná őt. A keskeny erdősávon átvágva aztán nyugatnak fordult, és minden lépésére ügyelve, a köves domboldalon leereszkedett a völgybe. Jól ismerte a terepet, ezerszer megtette már az utat, de most még a hold fénye is segítette a tájékozódásban. Időnként megállt, és fülelt, de nem hallott semmit, ami aggodalomra adhatott volna okot. Egyedül volt.

Kétszáz yardon keresztül a patak bal partján haladt folyásiránnyal szemben, majd a csúszós köveken átugrálva áttért a jobb partjára, és elindult a domboldalon felfelé. Itt sem volt kitaposott ösvény, és az aljnövényzet is sűrűbb volt, mint amire emlékezett, de nem okozott gondot neki a mászás. A domb tetején ismét irányt váltott, és az erdősáv szélén haladva északnyugat felé haladt tovább addig, amíg elérte a bekötőutat, arra ráfordulva újabb kétszáz yard megtétele után elé tárult a házuk, a terméskőből épült kétszintes, U-alakú épület és az előtte elterülő mintegy fél négyzetmérföldnyi lombhullató fákkal, bokrokkal, bogyós termésű sövényekkel beültetett park, amit gyermekkorában nagyon szeretett. Ha rosszkedvű volt, vagy egyszerűen csak csendet

és nyugalmat akart, bevetette magát a park sűrűjébe, felmászott az egyik terebélyes fára, vagy eltűnt a bozótos mélyén akár egy teljes napra is. Most a parkot és a házat is sokkal kisebbnek látta, mint tizenévesen. Fájdalmas emlékeket ébresztett benne, valahogy mégis közömbösnek és idegennek érezte. A ház ablakai sötétek voltak, a spalettákat mindkét szinten bezárták, nem füstöltek a kémények, és az ilyentájt már fényfüzerekkel díszített veranda is sötétben ásitozott a rideg holdfényben. A ház sivár volt és élettelen, mintha nem egy napja, hanem egy évszázada állna üresen és elhagyatottan.

Lesétált a lejtőn, aztán az út kanyarulatát mellőzve nyílegyenesen átvágott a bokrok között, amíg elérte a ház bejáratát. Ott egy pillanatra megtorpant, útját állta a sárga rendőrségi szalagkordon, amivel körbe volt kerítve a teljes ház épp úgy, ahogy Claire említette, a bejáratit ajtót pedig lezárta a ráragasztott, a belépés tiltását elrendelő vörös cetli.

Nem ment közelebb, tudta jól, hogy kemény büntetés jár azért, ha feltöri a pecsétet, ezért a házat megkerülve elsétált az északi oldalra, a külső lépcsőn lement a szuterén ajtajához, és megpróbálta lenyomni a kilincset, de az ajtó zárva volt. Ekkor visszalépdelt három fokot, és a betonfal egyik mély repedéséből előhúzott egy kulcsot, amit még ő dugott oda valamikor az emberi civilizáció kezdetén, de mostanra vastag rozsa borította. A kulcs beleillett a zárba, de szorult, és csak percekig tartó erőltetés és feszegetés után fordította el a zár nyelvét. Az ajtó viszont simán nyílt, a zsanérok meg voltak olajozva, ami azt jelentette, hogy sűrűn használták.

Odabent elővette az elemlámpát, felkattintotta, és körbevilágított a helyiségben, ami egykor cselédlakás volt, de már az ő gyermekkorában sem lakott benne senki. Bicikliket, szánkókat és a fűnyírót tartották benne több kerti szerszámmal együtt, amit a kertész használt. A levegőben doh, penész és földszag keveredett a gázolaj szagával és még valami mással, amit Miranda nem tudott beazonosítani.

Amikor a lépcsőn felment a földszintre, és egy pillanatra megállt, hogy tájékozódni tudjon, odalentről a háta mögül halk nesz ütötte meg a fülét. Mintha egy állat motoszkált volna, talán egér vagy patkány, esetleg egy mókus besurrant a nyitott ajtón. A biztonság kedvéért azért a falhoz lapult az ajtó mellett, és lekapcsolta a lámpáját. Két percig csendben állt, és fülelt, de a neszezés nem ismétlődött meg. Azonban amikor tovább akart menni, újra meghallotta, de már a lépcső aljáról, és közeledett felfelé.

Addigra már tisztában volt vele, hogy ez se nem egér, se nem patkány, attól sokkal nagyobb és veszélyesebb lény. Előhúzta a fegyverét, kibiztosította, és közvetlenül az ajtófélfá mellé állt, majd óvatosan kilesett mögüle. Mivel a földszinti ablakok spalettái be voltak csukva, fény nem világított be, csak odalentről, a szuterén ablakain keresztül szűrődött be egy kevés holdfény, de annyi is elég volt, hogy lássa a lépcsőn lassan felfelé settenkedő idegent. Miranda érezte, ahogy a hátán végigcsorog a hideg verejték, a szára kiszárad, és a pulzusa meglódul.

Az idegen felért a lépcső tetejére, de megállt, talán fülelt, vagy tétovázott, hogy átlépjen-e a küszöbön, Miranda pedig még a lélegzetét is visszatartotta, nehogy árulója legyen. Így telt el csaknem harminc másodperc, aztán az idegen belépett, Miranda pedig azonnal a halántékához nyomta a fegyver csövét és rákiáltott:

– Ne mozdulj, vagy szétlövöm a fejed!

(...)